

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

3. Ista servitus est perpetua & crudelissima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

exitum reperire non ampliùs poterit, hic occurat Mino-
taurus, aliæque monstrosæ bestiæ, cor illius devoraturæ.
Verbo juxta Scripturæ phrasin omnis perversa habitudo
est abyssus profunda, in qua peccator jacet sepultus; *Cum
in profundum venerit. &c.*

Prov. 18. 3.

II.

Pandum.
Pl. 118. 61.

Denique in probrosa hac servitute peccatores sunt
vincti & illigati: *funes peccatorum circumplexi sunt me*, hic
item sunt affixi catenæ, hic sunt discerpti à remorsibus
conscientiæ suæ. Quòd si servitus ista sit vera, tamdiu per-
manet, quamdiu peccator in peccati statu persistit. Idem
mancipiis Algerianis aut Tuneranis non evenit, hæc
enim saepe suos effugiunt tyrannos, nec ipsorum catenæ
nisi membra constringunt exteriora. Impius verò *intra se
dominos habet intra se servitutem patitur*, ut notat D. Am-
brosius, hæc vincula sunt ex cordis illius substantiâ fabre-
facta, *velle meum tenebat inimicus, & inde fecerat cate-
nam*: D. Augustini querela olim fuit.

Deut. 28.

Sed ante omnia servitus ista crudelis est ob tres rati-
ones, in verbis præfixi mei thematis contentas: *Si audire
nolueris vocem Domini Dei tui . . . servies Diis, alienis, qui
non dabunt tibi requiem neque die, neque nocte.*

Primò, peccator serviet non uni domino, sed pluri-
bus, *diis*. Secundò, sicut hi domini & dii non erunt legi-
timi domini, & veraces ipsius dii, sed tyranni, & deastri,
ita erunt immites sine ullo pietatis sensu, sine compassi-
one in suum servum, *Diis alienis*. Tertiò, domini erunt
furiosi, intolerabiles, adeò, ut eum continuo sint oppres-
si citra ullam nocturnæ aut diurnæ quietis indulgenti-
am. *Qui non dabunt tibi requiem neque die, neque nocte.*

Quemadmodum non habemus nisi cor unum ani-
mam unam, ita unicum duntaxat Deum veneramus, cui
servi-

serviamus, qui in suos tam benignus, ut malit potius uti jure & titulo patris, quam domini, vel magistri erga ipsos; *Non dicam vos servos, vos autem dixi amicos.* Peccator uni Deo servire renuens, hanc unitatem in pluralitatem dominorum partitur: quid faciet? non habet nisi unum cor, id insuper est valde exile, & nimis angustum capiendis tot, tamque vagis passionibus, quæ nullis limitibus se coercere sinunt. Quod autem molestissimum, est, tales dominos sibi semper contrarios, nunquam convenire in suis intentionibus; præterquam in re solum unica, quæ tendit ad torquenda & ex crucianda miseranda sua mancipia.

Non potest quidquam pulchrius, nec eloquentius hac super materia afferri, quam id, quod Petrus Venerab. Cellensis Abbas in tract, *de panibus*, Scriptum reliquit: *Imperant ei vitia, non domini, sed tyranni: imperant, sed sine miseratione; mandant, sed sine discretionem; congregant super uno, sed cum dissensione: rixantur frequenter inter se isti tyranni,* ex. gr. passio voluptatis exigit prodigalitatem, avaritiæ passio econtra vult, parci sumptibus ambitio urget laborem, ut obineatur honor, cui amor quietis & vitæ se hinc opponit. Certamen hoc in seipso expertus testatur S. Augustinus: *Certant in meipso, de meipso cujus potissimum videar.* Quid verò in ejusmodi conflictu justo agendum, quomodo pugnandum, mox sequitur: *Ego autem quantum valeo, resisto, Jesum meum reclamo, Jesu meo me commendo,* sed peccator, qui gratiam non habet tollendi istam dissensionem cedit his tyrannis in prædam, qui per istos contrarios motus ipsum distrahunt, ac discerpunt.

Non credo, asserit D. Ambrosius, quod maleficus quispiam à quatuor equis in diversa abstractus, tantum, quan-

quantum hæc miseranda mancipia sustineant, quorum corda à passionibus tam passionibus tam oppositis distrahuntur. Propheta Isaias ad mirabili modo hoc tormenti genus nobis repræsentat, quando docet, dæmones vitiosarum passionum præfides elevare se aliquando contra infelicia sua mancipia, iisque effero & crudeli vocis tono imperare: *incurvare, ut transeamus*: prosternite vos in terram, ut suppra ventrem vestrum incedentes, pedibus vos consulcemus *incurvare, ut transeamus*.

Isa. 51. 23.

Ibidem,

Asmodæus animæ alicujus tyrannidem nactus, eam compellit, ut se omni turpitudini, quæ nostram naturam commaculat, subjiciat; *incurvare*: raptat illam per omnes cloacas, & oppidi immunditias; cogit ipsam ad erogandamagnas expensas, pro latis factione quadam brutali consequenda.

Mox avaritiæ dæmon insurgit thronum occupat, præcipit: *incurvare*. Eò miserum peccatorem adigit, ut propter pecuniarum profusionem in infames ejuscemodi delicias propemodùm desperet: in tantum premit eundem, ut omnibus injustitiæ artibus deditus, per fas & nefas corradat, quo honorum jacturam, quam incurrit, compenset. Sic vix liber fit ab una passione peccator, mox recidit in aliam, mutat quidem dominum, nunquam tamen jugum excutit servitutis. Dicere vobis liceret cum M. Gregorio, infelices istos mortales in lumen dæmonibus destinatos, à quibus pilæ instar projecti, de vitio in vitium, de passione in passionem detrudantur. *Ludus est dæmonum cum vagas & instabiles animas de vitio notant in vitium.*

Credite mihi, quod jam monui, cor humanum nimis augustum, excipiendis passionibus tam amplis & vastis; quapropter se mutuò percutiunt, jugi. & que repercutiunt,

cutiunt. An nunquam spectâstis mare angusto freto conclusum? id fremit, tumet, irascitur, spumantes fluctus in adversas libertatis suæ obices, scopulos nim, evomit; jam in altum se erigit, jam in profundum subsidit, perpetuum patitur fluxum atque refluxum. En vivam, Isaia teste, cordis humani à passionibus agitati effigiem: *Impii autem, Isa. 56. 20. quasi mare fervens, quod quiescere non potest.* Quod alia versio significantius exprimit: *impii ad instar Euripi fremunt.*

O Deus! quàm ille se egregium probavit poëtam, seu mendacem, exclamat Seneca, qui noctem quandam tranquillam descripturus canit: *Omnia noctis erant, placida composita quiete, omnia, hoc factum est: nulla quies est, nisi quam ratio composuit.* At quid servit, custodiri strictissimum silentium in anteriori principis camera, si interiori conclavi cordis ingentes insolentium passionum turmæ seu potiùs dæmonum horrendum edant clamorem? S. Chrysoströmus admirabilis est in præsentī materia dum se confert ad unum horum mancipiorum, id sic alloquens: Mibone amice, ex vicenis & quatuor horis, quæ diem, noctemque componunt, queram, obsecro, tuæ designata est quieti? numera tuas inquietudines timores tuos, displicentias, desperationes, citiùs sanè ad calculum revocarem maris arenas, fluminum guttas.

Nonne verum est, ab infroenium tuarum cupiditatum motibus cieri tempestatem in tuo corde, etiam tunc temporis, quo turbulentus alioquin Oceanus pacificè suos componit fluctus, omnis naturæ strepitus quieto compefcitur silentio? quòd si phrenesis tua, quò minùs id cognosceres, prohiberet, habemus Deum omnis veritatis, qui testatur: *Non est pax impiis, dicit Dominus.*

Bb

Accedit

Prov. 30. 15.

Accedit, quod ista servitus sit crudelis; quia, quò plus his indulgetur tyrannis, magis exigunt, & quidem respectu mancipiorum magis se submittentium truculentiorum exercent tyrannidem. Longè prius satis fieret alioquin insatiabili, Neronis, Heliogabali avaritiæ, aliisque similibus abortivis naturæ monstris, quàm inordinatis istis affectibus & desideriis, qui ut fame sitique exhaustæ sanguisugæ incessanter clamant: *affer, affer*, plus ultra nunquam satis.

Psal. 13. 3.

Quid non tentat homo gulæ deditus, novus aliquis Sardanapalus ad explendas carnis, ventris concupiscencias? Vocat Psaltes *sepulchrum patens guttur eorum*, continuò apertum, in quo tot pecudum, attilium cadavera, tot ciborum genera exquisitè cocta sepeliuntur; tot infunduntur amphoræ vini nobilissimi, nec tamen explentur unquam.

Petite ex avaro isto, quas curas coquat, labores devoret, quot tædia digerat, ut avaritiæ suæ os obstruat, eisi intereà adeò urgens, tamque importuna non fuerit. Si verum est dictum illud Theophili Alexandrini: *Avaritia senescere nescit*; reliqua ferè vitia cum vitâ decrescunt, hæc senium non sunit, viret in omni ætate viribus semper integris.

Et tu Veneris infame mancipium, immunde libidinis porce, quæ hætenus non tentasti ad exsaturandam carnis tuæ pruriginem? ædes tuæ jam dicuntur destructæ, sanitas deperdita, honor diffamatus, vita abbreviata, mortem, imò infernum dudum millies promeritus es, ob tot contractas lethalium peccatorum noxas. Num verò aliquando tibi satisfactum? Negativum audire videor responsum; & quòd infernalis hic sub nive caniitei tuæ la-

rens

tens ignis, velut sub cinere adhuc gliscat, nunquam non ardeat, usque dum ipse in fimum abeat, majori quàm unquam furore sæviens. *Implet luxuriam, & adhuc esurit; sustinet pœnam, & adhuc crescit,* ut adnotat Venerab. Petrus Cellens. Abbas.

An exactiorem quis crudeliorem sibi imaginari queat, præter istam, ubi sine fine petitur, & repetitur, etsi milies sit solutio facta; ubi ad mensuram solutionis fit continuatio supplicii? *Inclementius nihil hac exactiorem, ubi solutum semper repetitur, innovata cum cruciatibus repetitione,* ita censet Madnus hic Abbas. *Mallet, addit is insuper, non habere membra, quàm tot suppliciorum pendere vectigalia:* mitius mecum ageretur, si rotæ cujusdam essem aculeis innexus, quàm adeò crudeli & infami servituti subiectus.

Non minor amplius, quòd olim S. Augustinus docuerit: sicut tyranni ad excrucianos Ecclesiæ Martyres solebant adhibere carnifices; ita utitur dæmon passionibus inordinatis veluti lictoribus ad suos, mundi, & inferni Martyres probandos. Id reverà asserere post tantum Doctorem, non erubescio, quòd carius emant damnata hæc mancipia infames suas delitias, quàm SS. Martyres æterna cœli gaudia: *Plus torquetur libidinosus voluptatis amore, quàm Martyr Christianus sanguinis effusione.*

Fallitis vos, & fallimini vos mundani, cum Prædicatores ut importunos ac Criticos traducitis, qui à vestris delitiis vos abstrahere intendunt: fallimini, inquam, si quidem nos intensius, quàm ipsimet, vestram quærimus felicitatem & satisfactionem; si vos exhortamur ad mortificandas passiones vestras, quæ juxta fidei, rationis &

experientiæ dictamen necessariò summum vestrorum tormentorum sunt supplicium; si vos provocemus, ambabus arripere manibus gladium, ad eas funditùs delendas, ad pacem vos invitamus. *In pace autem vocavit nos Dominos.*

Hoc verum est, mi Prædicator, opponet mihi aliquis; intereà tamen sequendo doctrinam vestram, me vitâ successivè privo; necesse erit, ut istud deseram, illo me bono exuam, ne ulterius me isthuc conferam, nec ampliùs ibi compaream. Ah! quid, quæso dicis? Onus intolerabile imponis humeris meis, sub cuius pondere succumbere me oportet. Deciperis, repeto denuò non succumbes, non moriêris, animum sume, supprime passiones has, quæ hactenus te in præsens usque oppresserunt, & pacis tranquillam quietem invenies. Isti pariter intricatus hærebat errori olim S. Augustinus, æquè ac tu, eo tamen expeditus, expertus illius falsitatem, *quàm suave, is exclamat, subito mihi factum est, carere suavitatibus nugarum, & quas amittere metus fuerat, amisisse gaudium fuit,* imitare hanc S. Patris generositatem, recipies Dei benedictionem, gustabis dulcedines gratiæ ipsius in præsentem, in futuro autem delitiis afflues gloriæ sempiternæ. Amen.

